

Arrest

nr. 334 193 van 13 oktober 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 24 juli 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 maart 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 september 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 oktober 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 maart 2019 dient verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van N. M., die de Nederlandse nationaliteit heeft. Op 1 oktober 2019 wordt hij in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving als gezinslid van een burger van de Unie.

1.2. Op 19 november 2021 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen tot einde van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod en terugleiding tot de grens en vasthouding met het oog op verwijdering.

1.3. Op 12 april 2022 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van vader van een minderjarige burger van de Europese Unie. Op 14 september 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris tot weigering van verblijf van

meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nr. 315 729 van 30 oktober 2024 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.4. Op 21 augustus 2023 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van N. F., die de Nederlandse nationaliteit heeft. Op 5 maart 2024 beslist de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan verzoeker wordt ter kennis gebracht op 25 juni 2024. Deze beslissing luidt als volgt:

(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.08.2023 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Nederlandse echtgenote, de genaamde N. F. (...) in toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Overwegende dat op 09/03/2020 de Veiligheid van de Staat (VSSE) in een nota de volgende elementen aan DVZ heeft meegedeeld: Inzake religieus extremisme wordt betrokkene gecategoriseerd als een propagandist die actief de salafistische interpretatie van de islam verspreidt.

Betrokkene kent reeds een lange voorgeschiedenis binnen het religieus extremisme en hij is actief geweest als lesgever en imam. Hij was in het verleden actief bij verschillende salafistische organisaties. Daarnaast heeft hij een breed netwerk aan contacten binnen de salafistische gemeenschap in België, Nederland, Marokko, Egypte en Saoedi-Arabië. Via zijn netwerk slaagde hij er in het verleden in om financiering te verkrijgen voor zijn initiatieven. Deze elementen tonen aan dat hij een aanhanger is van het salafisme en de visie actief uitdraagt. Hij cultiveert zijn extremistisch religieus profiel voornamelijk in functie van zijn activiteiten voor verschillende buitenlandse inlichtingendiensten, dit helpt hem om contacten te leggen in de Golflanden en bij het aantrekken van financiering uit deze landen. Het is waarschijnlijk dat hij erin slaagt zijn extremistische interpretatie van de islam bij zijn toehoorders te verspreiden, ondanks zijn opportunisme. Daarom vormt betrokkene een dreiging op vlak van religieus extremisme.

Inzake spionage is betrokkene actief betrokken bij clandestiene inlichtingenactiviteiten ten voordele van Egypte, Marokko en Saoedi-Arabië. Hij staat hiervoor in contact met personen die door de VSSE gekend zijn wegens hun activiteiten voor, en banden met de Egyptische, Marokkaanse en Saoedische inlichtingendienst. Door zijn activiteiten als radicale imam trok hij sinds de 2de helft van de jaren '00 de aandacht van divers Arabische inlichtingendiensten en werd hij gerekruteerd als inlichtingenagent door een Egyptische, Marokkaanse en Saoedische inlichtingendienst. Hiervoor dient hij informatie in te winnen over activiteiten van radicale islamistische groepen, zoals salafisten en de Moslimbroeders, en over de sjiiitische islam in België, Europa en een aantal Afrikaanse landen.

Overwegende dat de Veiligheid van de Staat nadien nog extra elementen heeft meegedeeld aan de DVZ in zijn nota van 09/06/2001, meer bepaald dat betrokkene de voornaamste imam was van de moskee 'De Toekomst' te Gent. Door middel van deze positie heeft hij zijn legitimiteit versterkt om zich te presenteren tegenover het publiek als een religieuze autoriteit. Als imam oefent hij een rol uit als religieuze referentiepersoon en is hij een vertrouwenspersoon voor de leden van de gemeenschap van de moskee 'De Toekomst' inzake religieuze, sociale, maatschappelijke en politieke vragen. De VSSE benadrukt dat als er in de moslimreligie geen specifieke voorwaarden zijn – naast voldoende kennis van de islam – om imam te worden, het in de praktijk de imam is die de gemeenschap leidt en adviseert. De gelovigen beroepen zich op hem als raadgever voor religieuze aangelegenheden, maar ook inzake familiale en sociale aangelegenheden. Hij is bevoegd voor de preken in de moskee, tijdens één van zijn preken heeft hij verklaard dat het vieren van de geboorte van een profeet (Mawlid) een laakbare innovatie is. Dit is een concept dat terugkeert in extremistische discours, en specifiek bij salafisten. Volgens hen dient elke religieuze 'innovatie' veroordeeld en verworpen te worden aangezien dit een daad van ongeloof is. Hieruit blijkt zijn extremistische visie op de islam, die zweeft tussen de ideeën van de Moslimbroeders en de salafisten, en die hij naar aanleiding van zijn werkzaamheden periodiek naar voren brengt ten behoeve van diverse buitenlandse

inlichtingendiensten. Omwille van de corona epidemie heeft hij eveneens zijn gebruik inzake sociale media en discussie platformen ontwikkelt zodoende zijn discours te verspreiden. Bovendien heeft hij zijn contacten met extremisten, die lid zijn van de Moslimbroeders, verder onderhouden. Wat betreft zijn activiteiten van inmenging en spionage, heeft de VSSE informatie ontvangen die bevestigen dat hij een agent is voor de Egyptische, Marokkaanse en Saoedische diensten. Hij heeft zijn contacten met agenten van de buitenlandse mogendheden verder onderhouden, alsook verder deelgenomen aan activiteiten van inmenging.

Overwegende dat naar aanleiding van deze aantijgingen het verblijf van betrokkene krachtens artikel 44bis, §1 van de wet van 15/12/80 werd beëindigd op 19/11/2021 door de toenmalige Staatssecretaris voor Asiel en Migratie; verblijf dat hij had bekomen in functie van zijn Nederlandse echtgenote;

Overwegende dat aan betrokkene krachtens artikel 44 nonies van de vreemdelingenwet op 19/11/2021 een inreisverbod van 15 jaar werd opgelegd en werd opgesloten in het gesloten centrum met het oog op verwijdering naar zijn land van origine;

Overwegende dat betrokkene op 12/04/2022 een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van zijn Nederlandse dochter via volmacht van zijn echtgenote; deze aanvraag werd geweigerd op 14/09/2022;

Overwegende dat betrokkene op 15/04/2022 werd vrijgesteld uit het gesloten centrum en het inreisverbod nog steeds van toepassing is;

Overwegende dat de DVZ naar aanleiding van de nieuwe verblijfsaanvraag van betrokkene op 20/11/2023 een stand van zaken heeft gevraagd aan de Veiligheid van de Staat;

Overwegende dat de Veiligheid van de Staat op 01/02/2024 via de Directeur-Generaal van de DVZ in een informatienota liet weten dat betrokkene zijn activiteiten inzake spionage verderzet gezien hij nog heel regelmatig samenwerkt met de Egyptische Inlichtingendienst. Hij wordt door de Veiligheid van de Staat alsnog beschouwd als een gecoöpteerd agent door de contacten die hij nog onderhoudt met de Egyptische Inlichtingendienst.

Verder staat te lezen dat betrokkene voor hen geen bedreiging meer vormt op het vlak van extremisme, maar afsluitend bevestigt de Veiligheid van de Staat wel dat betrokkene nog steeds wordt gelinkt aan spionage activiteiten op het Belgische grondgebied.

Dient alsnog uit het geheel van de bovenstaande feiten geconcludeerd te worden dat het verblijfsrecht van betrokkene dient geweigerd te worden overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van nationale veiligheid en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf nog steeds ongewenst. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit nog steeds een noodzakelijke beslissing is ter bescherming van de nationale veiligheid daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Overeenkomstig art.43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Deze elementen werden reeds uitvoerig besproken in de beslissing dd. 19/11/2021 tot beëindiging van het verblijf in toepassing van artikel 44 bis van de vreemdelingenwet dewelke specifiek een einde stelt aan het verblijf van de gezinsleden van de Unieburger om redenen van openbare orde en nationale veiligheid.

Wat het gezinsleven betreft, kan betrokkene zich nog steeds beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die betrokkene eventueel zou kunnen doen gelden. Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM.

Betrokkene huwde op 16/02/2004 te Nederland met de genaamde N. F. (...) °(...)/1977 van Nederlandse nationaliteit. Zij kwam naar België en diende op 25/05/2004 een vestigingaanvraag in als EU-burger. Op 26/05/2004 volgde betrokkene en diende hij een aanvraag gezinshereniging in als echtgenoot. Amper 1 maand na hun samenwonen werd zijn echtgenote op 06/12/2004 afgeschreven naar het buitenland. Op 24/11/2011 kwam zijn echtgenote terug naar België en deed zij opnieuw een verklaring van inschrijving als EU-burger. Op (...) /2006 wordt haar dochter N. M. (...) geboren te Heerlen en op 05/02/2014 werd voor haar een verklaring van inschrijving ingediend als descendent. Op 15/12/2014 werd een erkenningsakte opgesteld te Heerlen in het voordeel van betrokkene. Op 07/10/2016 werden zowel betrokkene, als zijn echtgenote en dochter afgevoerd van ambtswege. Ze zouden verbleven hebben in Egypte van 2015 tot 2019. (blijkt uit een nota van de VSSE). Het gezin kwam terug naar België en op 22/03/2019 diende betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn echtgenote, hij ontving een F-kaart, geldig tot 23/09/2024, dewelke nadien werd ingetrokken op 19/11/2021.

Het feit dat betrokkene gezinsbanden heeft in België doet geen afbreuk aan de elementen van spionageactiviteiten waardoor hij nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor de Belgische samenleving en de nationale veiligheid. Hij draagt immers persoonlijk en actief bij aan spionagepraktijken in België. Bovendien gezien het gezin reeds in Egypte heeft verbleven, zien we geen onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van het gezinsleven van betrokkene in zijn land van herkomst of elders zouden verhinderen, evenmin blijkt dat hij zijn gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat zijn echtgenote en zijn kind niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar zijn land van herkomst of elders, voor zover zij wel degelijk in de toekomst samen onder één dak een gezin zouden willen blijven vormen. De Egyptische nationaliteitswetgeving, bijgewerkt in 2004, stipuleert dat zowel kinderen als echtgenote van een Egyptenaar over de Egyptische nationaliteit beschikken, of deze ten minste kunnen verwerven. Uit artikel 2, punt 1, van de Egyptische nationaliteitswetgeving van 29/05/1975 blijkt immers dat alle personen die het kind zijn van een Egyptische vader onder de Egyptische nationaliteitswetgeving beschouwd worden als Egyptische burgers.

Wat de echtgenote betreft, merken we op dat artikel 7 van dezelfde Egyptische nationaliteitswetgeving van 29/05/1975 stipuleert dat de echtgenote van Egyptische burgers eveneens de Egyptische nationaliteit kunnen verwerven, door zich te wenden tot het Egyptische ministerie van Binnenlandse Zaken.

Het vraagt weldegelijk een inspanning van betrokken, diens echtgenote en diens kind om zich aan te passen aan een leven in Egypte of elders, doch deze moeilijkheden zijn niet onoverkomelijk. Integendeel, uit de nota van de VSSE dd. 09/03/2020 blijkt dat het gezin reeds tussen 2015 en 2019 gedurende perioden samen in Egypte verbleven.

Hoe dan ook, betrokkenes kind en zijn echtgenote worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met hem onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen. Des te meer omdat uit de nota van de VSSE en het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij niet steeds als gezin op hetzelfde domicilieadres stonden ingeschreven en in bepaalde perioden gescheiden leefden. Bovendien zou de scheiding slechts van tijdelijke aard zijn en volledig te wijten aan de gevolgen van diens eigen acties.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.

Wat de duur van verblijf en socio-culturele integratie op het grondgebied betreft, kwam betrokkene op 28 jarige leeftijd voor de eerste keer aan in België op 01/04/2004. Hij is nu 48 jaar, maar de duur van zijn verblijf op het Belgisch grondgebied, namelijk van april 2004 tot 2015 en van 2019 tot nu is niet van die mate dat hij geen bindingen meer zou hebben met zijn land van oorsprong. Integendeel, hij is in Egypte geboren en opgegroeid, reisde pas naar België af toen hij reeds meerderjarig was en keerde van 2015 tot 2019 naar Egypte terug. Bovendien volstaat het loutere feit dat betrokkene over de jaren heen 15 jaar in België verbleef niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. Begrijpelijk is dat betrokkene in de jaren van zijn verblijf in België vriendschappen heeft opgebouwd en dat zijn sociale leven zich hier afspeelt. Doch hierbij dient de kanttekening worden gemaakt dat diens sociale context zich voornamelijk afspeelt binnen het spionage-/inmengingsmilieu daar hij contacten onderhoudt met verschillende individuen in België van diverse buitenlandse inlichtingendiensten. Uit het administratief dossier blijkt geen doorgedreven integratie of hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving. Meer zelfs, diens verblijfsintenties stelen op een extrinsieke motivatie namelijk het faciliteren van clandestiene inlichtingenactiviteiten ten voordele van Egypte. Dergelijke activiteiten brengen schade toe aan de democratische Belgische samenleving. Spionage kan ook de integriteit en de veiligheid van kritieke infrastructuur of strategische sectoren in gevaar brengen

Bovendien blijkt uit zijn terugkeer naar Egypte tussen 2015 en 2019 dat hij nog sterke banden heeft met zijn land van herkomst. Verder is hij in het bezit van een Egyptisch paspoort, geldig van 28/01/2014 tot 27/01/2021, hieruit blijkt dat hij tussen 2014 en 2019 regelmatig naar Marokko, Egypte, Saoedi-Arabië, Ghana, Nederland en Spanje reisde daar hij meerdere visa en in- en uitreisstempels heeft voor deze landen. Alsook verklaart betrokkene dat hij nog familieleden in Cairo heeft namelijk M. (...) en 2 zussen die gehuwd zijn

Het wordt niet betwist dat diens terugkeer naar zijn land van herkomst of een derde land de nodige aanpassingen vergen, doch wij merken op dat de kennis, vaardigheden en ervaringen die hij tijdens zijn verblijf in België opdeed door onder meer inzake werk, geenszins verloren gaan en door hem kunnen aangewend worden om zich in de toekomst elders te vestigen en te integreren.

Wat betreft betrokkenes economische situatie dient opgemerkt te worden dat betrokkene opnieuw tijdelijk vrije toegang tot de Belgische arbeidsmarkt heeft gekregen door zijn aanvraag gezinshereniging en de afgifte van het AI en hij zodoende vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken. Bovendien is op een periode van ongeveer 15 jaar deze recente reguliere tewerkstelling verwaarloosbaar. Betrokkene legde geen documenten voor waaruit blijkt dat hij de voorbije jaren actief zou geweest zijn op de arbeidsmarkt

Echter een tewerkstelling doet niets af aan het feit dat hij een actueel en ernstig gevaar blijft vormen voor de nationale veiligheid.

Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden. Bij zijn vorige aanvraag gezinshereniging legde betrokkene een medisch attest voor dd. 09/06/2022 waaruit blijkt dat hij werkonbekwaam was van 09/06/2022 tot en met 09/09/2022 wegens een heelkundige ingreep.

Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf opnieuw geweigerd aan betrokkene in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd om redenen van nationale veiligheid. Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Deze redenen zijn dwingende redenen in de zin van artikel 39/79, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bijgevolg heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing in geen geval een schorsende werking.

Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken en betrokkene dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod dat hem werd betekend op 25/11/2021. (...)"

2. Onderzoek van de middelen

2.1. Het eerste middel

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de hoorplicht en van zijn rechten van verdediging.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"2.1.1. Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, verzoeker uit te nodigen voor een verhoor, minstens inlichtingen diende in te winnen bij verzoeker persoonlijk, temeer daar de bestreden beslissing gesteund is op artikel 43 Vw. en verzoekers gedrag – althans volgens verweerder – een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Dat verweerder desbetreffende inlichtingen inwon bij de Staatsveiligheid, doch nalaat verzoeker zelf dienaangaande te horen.

2.1.2. Nochtans is het hoorrecht een algemeen en fundamenteel beginsel van het Unierecht dat door de lidstaten dient gerespecteerd te worden bij de toepassing van het Unierecht. Artikel 43 Vw. vormt immers de omzetting van artikel 27 Burgerschapsrichtlijn.

Het hoorrecht is bovendien ook wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing of een weigering van verblijf.

Dat de Staatsveiligheid bovendien heeft meegedeeld dat verzoeker op heden geen bedreiging vormt op vlak van extremisme, iets waarvan verzoeker in het verleden van beticht werd.

Echter zou verzoeker samenwerken met de Egyptische inlichtingendiensten en spionageactiviteiten uitoefenen op het Belgische grondgebied, iets wat verzoeker evenwel ten zeerste ontkent en waarvan verweerder geen enkel bewijs van levert.

Dat verweerder er dan ook minstens toe gehouden was om verzoeker te horen alvorens de bestreden beslissing te nemen en hem minstens te confronteren met deze (overigens met klem betwiste) betichting van spionage.

Dat verzoeker immers gratis beschuldigd wordt van bepaalde feiten, zonder dat hem de mogelijkheid geboden wordt deze beschuldigingen te weerleggen, minstens desbetreffend gehoord te worden.

Verweerder heeft in casu dan ook nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is, waardoor tevens verzoekers rechten van verdediging geschonden zijn.

2.1.3. Dat indien verzoeker gehoord was, zouden minstens volgende elementen duidelijk zijn geweest :

- verzoeker nog steeds gehuwd is met mevrouw Naim en samen met hun kind een hecht gezin met haar vormt

- in hoofde van verzoeker geen sprake is van extremisme

- verzoeker zich niet bezig houdt met spionage

- verzoeker geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt om hem een verblijfsrecht – en hierdoor een recht op gezinsleven met zijn Nederlandse echtgenote en kind – in België te weigeren

Dat indien verzoeker zou gehoord geweest zijn, minstens inlichtingen kon verschaffen, verweerder hoogstwaarschijnlijk tot een ander besluit zou gekomen zijn en geenszins een bijlage 20 aan verzoeker zou hebben afgeleverd.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de hoorplicht en de rechten van verdediging van verzoeker, zodat deze dient vernietigd te worden.”

2.1.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

2.1.3. Beoordeling

Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 60).

Te dezen heeft verzoeker ruimschoots de mogelijkheid gehad om bij het indienen van zijn aanvraag nuttig voor zijn belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van verwerende

partij over te maken teneinde aan te tonen dat hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Hij heeft aldus zijn standpunt op nuttige wijze naar voren kunnen brengen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing alsnog diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen, temeer nu zijn vorige aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, net zoals de huidige aanvraag, op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet werd geweigerd. Aldus wist verzoeker of behoorde hij te weten dat hij elementen diende voor te leggen waaruit blijkt dat hij geen gevaar (meer) vormde voor de nationale veiligheid. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris *in casu*, nadat verzoeker in het kader van zijn aanvraag in de mogelijkheid was alle volgens hem dienstige bewijsstukken over te maken, hem alsnog diende uit te nodigen om hem te confronteren met de recente informatienota van de Veiligheid van de Staat (hierna: VSSE).

Bovendien leidt luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, *PPU, M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, *Frankrijk/Commissie*, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, C-288/96, *Duitsland/Commissie*, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, C-141/08 P, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, C-96/11 P, *Storck/BHIM*, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet weigeren van een verblijf van meer dan drie maanden hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13, *PPU, M.G. e.a.*, § 40).

Zelfs zo al zou worden aangenomen dat verzoeker niet de gelegenheid zou hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, *quod non*, dan nog dient te worden vastgesteld dat hij *in casu* nalaat concrete elementen aan te brengen die hij had kunnen aanvoeren en die de uitkomst van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Hij beperkt zich immers tot (i) de niet betwiste vaststellingen dat hij nog steeds gehuwd is en met zijn vrouw en kind een gezin vormt en dat er geen sprake is van extremisme en tot (ii) het uiterst summier poneren van de loutere, niet gestaafde en niet concreet uitgewerkte beweringen dat hij zich niet bezig houdt met spionage en dat hij “*geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt om hem een verblijfsrecht – en hierdoor een recht op gezinsleven met zijn Nederlandse echtgenote en kind – in België te weigeren*”.

Een schending van artikel 41 van het Handvest, van het hoorrecht en van de rechten van verdediging kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Het tweede middel

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“2.2.1. Dat verweerder in de weigeringsbeslissing verwijst naar het beweerde extremistische verleden van verzoeker en een recente informatienota van de Staatsveiligheid dd. 1.02.2024 waarin deze laatste liet weten dat er in hoofde van verzoeker geen gevaar meer zou bestaan voor extremisme, doch verzoeker nog spionageactiviteiten zou uitvoeren voor de Egyptische inlichtingendienst.

Verzoeker zou op heden dan ook nog steeds als een reëel, actueel en ernstig gevaar voor de nationale veiligheid en de openbare orde worden beschouwd, zodat conform artikel 43 Vw. het verblijfsrecht aan verzoeker dient geweigerd te worden.

2.2.2. Dat de bestreden beslissing gemotiveerd wordt op basis van artikel 43 Vw.

Dat artikel 43 Vw. evenwel het volgende stelt :

“(…)”.

Verweerder argumenteert desbetreffend dat uit een nota van de Staatveiligheid van begin 2024 zou blijken dat er verzoeker nog spionageactiviteiten zou uitvoeren, zodat om redenen van nationale veiligheid en door het persoonlijk gedrag van verzoekers zijn verblijf nog steeds ongewenst zou zijn. Dat er evenwel van extremisme in hoofde van verzoeker geen sprake meer zou zijn.

2.2.3. Verzoeker wil in eerste instantie verwijzen naar artikel 27 van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burgerschapsrichtlijn), waarvan art. 43 Vw. de omzetting vormt.

“(…)”

Het begrip ‘openbare orde’, zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet dus restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 19 december 2014 nr. 135.627.

Verweerder heeft echter geen enkel actueel grondig onderzoek gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker en bovendien werd door de Staatsveiligheid zelf gemeld dat er geen sprake meer zou zijn van een gevaar voor extremisme in hoofde van verzoeker.

Bovendien ontkent verzoeker met klem dat hij spionageactiviteiten zou uitvoeren en/of zou samenwerken met de Egyptische inlichtingendienst.

Dat hiervan bovendien geen enkel bewijs wordt geleverd en verzoeker bovendien een blanco strafregister heeft!

Indien er daadwerkelijk bewijzen zouden zijn van betrokkenheid van verzoeker bij spionage, er uiteraard verder onderzoek zou gevoerd worden en verzoeker veroordeeld zou worden door de rechtbank.

Dat in casu echter niks van dit alles te vinden is.

Verweerder legt geen bewijs voor van zogenaamde spionageactiviteiten, noch van een onderzoek dat naar de handelingen van verzoeker wordt gevoerd, noch van enige veroordeling van verzoeker.

Verzoeker wordt dan ook beschuldigd een gevaar uit te maken voor de openbare orde en de nationale veiligheid, louter op basis van gratuite beweringen, waartegen verzoeker zich bovendien niet kan/mag verdedigen.

Dat men geacht wordt onschuldig te zijn tot het tegendeel wordt bewezen.

Dat in casu verzoeker door de bestreden beslissing veroordeeld wordt tot een leven zonder zijn gezin en dit zonder ooit gehoord te worden, noch hem enige mogelijkheid geboden werd om nadere inlichtingen te verschaffen.

2.2.4. Dat een loutere bewering dat verzoeker betrokken zou zijn bij clandestiene inlichtingenactiviteiten ten voordele van Egypte, geenszins volstaat om op grond van artikel 43 Vw. het verblijf op het grondgebied aan verzoeker te weigeren.

Dat uit de bestreden beslissing dan ook geenszins op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

In die zin verwijst verzoeker naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te worden beoordeeld “teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen” en “dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde”.

Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732) heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijke orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Dat er in casu bovendien geen sprake is van een aangetoonde wetsovertreding en verzoeker een blanco strafregister is, zodat verweerder dan ook ten onrechte gebruik heeft gemaakt van artikel 43 Vw. als motivatie voor de bestreden beslissing.

2.2.5. Dat uit wat voorafgaat duidelijk blijkt dat verzoeker geenszins een grondig voorafgaand en actueel onderzoek heeft verricht en zich in de bestreden beslissing beroept op loutere insinuaties waarvan geen enkel bewijs wordt geleverd, zodat er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verweerder in elk geval zijn beslissing niet afdoende motiveerde in het licht van art. 43 Vw. waardoor er tevens sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

2.2.6. Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht en dient vernietigd te worden wegens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.7. Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

Aangezien in casu verweerder geenszins aan de hand van een grondige en plausibele motivering heeft aangetoond dat verzoekers gedrag actueel nog een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde, is de bestreden beslissing strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de algemene motiveringsplicht.

2.2.8. Conform artikel 43 Vw. dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie en de mate van bindingen met het land van herkomst.

Dat m.b.t. de duur van het verblijf van verzoeker in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoeker van 2004 tot 2015 en van 2019 tot heden in België verblijft, wat niet zou betekenen dat hij geen bindingen meer zou hebben met Egypte.

Een verblijf van 15 jaar in België zou dan ook niet voldoende zijn om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken, temeer daar verzoeker zich zou bezighouden met clandestiene spionageactiviteiten ten voordele van thuis thuisland.

Verzoeker is thans 48 jaar oud, zodat hij het meest bepalende deel van zijn leven, nl. zijn volwassen leven in België heeft doorgebracht. Bovendien woont verzoeker alhier met zijn Nederlandse echtgenote en dochter en heeft hij alhier al heel wat ingrijpende gebeurtenissen met zijn gezin doorgemaakt, die onlosmakelijk met België verbonden zijn.

Verzoeker betwist overigens ten eerste dat hij zich zou bezighouden met illegale spionage voor Egypte, iets waarvan overigens geen enkel bewijs wordt voorgelegd.

De duur van 15 jaar is in casu dan ook wel degelijk onoverkomelijk, zodat de bestreden beslissing disproportioneel en onredelijk is.

2.2.9. Verder werpt de bestreden beslissing op dat verzoekers aanwezigheid voor zijn gezin niet onontbeerlijk zijn, zo zou verzoeker vanuit het buitenland met zijn echtgenote en kind kunnen communiceren via moderne communicatiemiddelen.

Verzoeker is enorm geschokt door deze uitspraken van verweerder. Alsof een vader enkel aanwezig is in een gezin om financiële redenen, niet zou bijdragen in de opvoeding, het jonge kind geen affectie zou verlenen,...

Verweerder laat na te verduidelijken op welke onderzoeken/studies hij zich baseert om te stellen dat de persoonlijke aanwezigheid van de vader voor verzoekers kind gewoonweg niet nodig/onontbeerlijk zou zijn.

Voorts zou verzoekers gezin hem kunnen volgen naar Egypte, waar zij als gezin zouden kunnen samenleven, zoals zij ook in het verleden zouden hebben gedaan.

Echter heeft verweerder geen enkel contact opgenomen met de echtgenote van verzoeker, noch werd psychologische deskundig advies gevraagd wat de verwijdering van verzoeker zou betekenen voor zijn partner/moeder van zijn kind, zodat de motivatie van verweerder nergens op gesteund is.

Ook de bewering dat verzoeker en zijn gezin zich zouden kunnen vestigen in Egypte, is een blote bewering van verweerder die nergens op gesteund is.

Verweerder heeft immers niet nagegaan waarom het gezin in het verleden uit Egypte is teruggekeerd en/of de echtgenote en de dochter van verzoeker wel in Egypte kunnen aarden, werken, naar school gaan enz.

Dat de aanwezigheid van verzoeker dan een absolute noodzaak is in zijn gezin (om emotionele, psychologische en financiële redenen). Verzoeker staat mede in voor het gezinsinkomen en is hiertoe, ingevolge zijn aanvraag gezinshereniging, toegelaten en omzeilde geenszins de regeling omtrent de arbeids-of beroepskaart.

Dat verweerder met al deze gegevens geen rekening heeft gehouden en dan ook van foutieve veronderstellingen is uitgegaan en het dossier van verzoeker geenszins op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht.

2.2.10. Dat verweerder geen enkele rekening heeft gehouden met het belang van verzoekers kind en de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag (waarbij door de overheid alles in het werk dient te worden gesteld opdat een kind niet gescheiden wordt van zijn beide ouders, cf. art. 9).

Verzoeker heeft sedert de geboorte van zijn kind vrijwel steeds met zijn kind samengewoond.

Dat verweerder geenszins heeft gemotiveerd waarom het belang van het kind niet primeert en al evenmin voldoende gemotiveerd heeft waarom in casu geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn minderjarig kind, waarvan het HvJ in zijn arrest van 5 mei 2022 (C-451/19 en C-532/19) oordeelde dat er sowieso steeds sprake is van een afhankelijkheidsrelatie indien de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met beide ouders en wanneer de ouders het gezag over dit kind hebben en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks delen (wat in casu het geval is).

Verweerder is op de hoogte dat verzoeker met zijn echtgenote en kind een hecht gezin vormt, zodat hij minstens diende te onderzoeken welke gevolgen de bestreden beslissing onrechtstreeks ook op hen heeft en inzonderheid op het minderjarige Nederlandse kind.

2.2.11. Dat verweerder evenmin op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom, overeenkomstig art. 43, laatste lid, Vw. en art. 74/13, de duur van het verblijf van de verzoeker in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong niet zwaarder doorwogen in de beslissing.

Verzoeker ziet niet in waarom hij België dient te verlaten om alleen en zonder werk in Egypte te wonen, aangezien hij alhier volledig geïntegreerd heeft en zijn gezin heeft.

Dat verweerder wel degelijk de sociale en culturele integratie van verzoeker terdege in overweging diende te nemen.

Volgens het EHRM moet er immers een onderscheid gemaakt worden tussen goed integreerde migranten en andere migranten door meer gewicht toe te kennen aan de persoonlijke en sociale integratie van de vreemdeling, wanneer wordt nagegaan of een uitwijzing al dan niet proportioneel is.

Verzoeker verwijst in die zin naar de zaak Maslov t. Oostentijk, waarbij het EHRM stelde dat de betrokkene 'has his principal social, cultural and family ties in Austria' en waardoor de uitwijzing als disproportioneel werd beschouwd.

Artikel 8 EVRM beschermt immers niet enkel het familie- en gezinsleven, maar ook het privéleven :

"article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity."

Aangezien verzoeker sedert 2004 in België verblijft, hoeft het geen betoog dat hij sociaal en cultureel geïntegreerd is in België.

Dat de bestreden beslissing dan ook op dit punt een schending inhoudt van de motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 43 Vw.

2.2.12. *Uit wat voorafgaat blijkt dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 43 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."*

2.2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

2.2.3. Beoordeling

2.2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 43, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd om redenen van nationale veiligheid, waarbij wordt gewezen op verschillende nota's van de VSSE en op het gegeven dat verzoeker op 19 november 2021 een inreisverbod van 15 jaar werd opgelegd dat nog steeds van toepassing is. Daarnaast blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening wordt gehouden met het gezinsleven van verzoeker, met de duur van verzoekers verblijf en verzoekers socio-culturele integratie op het grondgebied, met verzoekers banden met zijn land van herkomst en met verzoekers economische situatie, leeftijd en medische toestand.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.2.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het

grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Te dezen wordt verzoeker op grond van deze bepaling een verblijf van meer dan drie maanden in België geweigerd ter bescherming van de nationale veiligheid daar zijn gedrag *“een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving”*. Dit besluit is (onder meer) gebaseerd op informatienota's van de VSSE van 9 maart 2020, van 9 juni 2021 en van 1 februari 2024, waaruit blijkt dat verzoeker reeds een lange voorgeschiedenis kent binnen het religieus extremisme en actief is geweest als lesgever en imam, maar geen bedreiging meer vormt op het vlak van extremisme, en dat verzoeker sinds de tweede helft van de jaren 2000 gerekruteerd werd als inlichtingenagent door een Egyptische, Marokkaanse en Saoedische inlichtingendienst voor wie hij informatie diende in te winnen over activiteiten van radicale islamistische groepen, zoals salafisten en de Moslimbroeders, en over de sjiiitische islam in België, Europa en een aantal Afrikaanse landen, en zijn activiteiten inzake spionage verderzet.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij verwerende partij verwijt geen enkel actueel grondig onderzoek te hebben gevoerd naar zijn huidige persoonlijke gedrag. Er blijkt uit de stukken van het administratief dossier immers dat zij naar aanleiding van zijn huidige aanvraag om een stand van zaken heeft gevraagd bij de VSSE, die daarop op 1 februari 2024 een informatienota overmaakte waarmee bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden. De omstandigheid dat in deze informatienota wordt gesteld dat verzoeker voor de VSSE geen bedreiging meer vormt op het vlak van extremisme doet geen afbreuk aan de vaststelling dat erin wordt bevestigd dat verzoeker nog steeds gelinkt wordt aan spionage activiteiten op het Belgisch grondgebied, wat voor verwerende partij de reden vormt om te stellen dat het verblijf van verzoeker om redenen van nationale veiligheid en door zijn persoonlijk gedrag nog steeds ongewenst is en dat *“(o)p grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit nog steeds een noodzakelijke beslissing is ter bescherming van de nationale veiligheid daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving”*.

Verzoeker ontkent voorts *“dat hij spionageactiviteiten zou uitvoeren en/of zou samenwerken met de Egyptische inlichtingendienst”* en stelt dat hiervan *“geen enkel bewijs wordt geleverd”* en dat hij *“een blanco strafregister heeft”*. Hij wijst erop dat *“men geacht wordt onschuldig te zijn tot het tegendeel wordt bewezen”*. De Raad wijst er evenwel op dat het vermoeden van onschuld er niet aan in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet geleid hebben tot een strafrechtelijke veroordeling (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531) en op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoeker toont niet concreet aan dat verwerende partij op kennelijk onredelijk wijze, op basis van de verschillende informatienota's van de VSSE over zijn persoon, de bestreden beslissing heeft genomen. Hij brengt bovendien geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat de vaststellingen die in de informatienota's gedaan werden door de VSSE foutief of onzorgvuldig zouden zijn. Op grond van de vaststellingen dat verzoeker sinds de tweede helft van de jaren 2000 gerekruteerd werd als inlichtingenagent door een Egyptische, Marokkaanse en Saoedische inlichtingendienst voor wie hij informatie diende in te winnen over activiteiten van radicale islamistische groepen, zoals salafisten en de Moslimbroeders, en over de sjiiitische islam in België, Europa en een aantal Afrikaanse landen, dat verzoeker zijn activiteiten inzake spionage verderzet, gezien hij nog heel regelmatig samenwerkt met de Egyptische Inlichtingendienst, en dat verzoeker door de VSSE alsnog beschouwd wordt als een gecoöpteerd agent door de contacten die hij nog onderhoudt met de Egyptische Inlichtingendienst is de Raad van oordeel dat verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld door te stellen dat het gedrag van verzoeker *“een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving”* en door het verblijf van verzoeker te weigeren om redenen van nationale veiligheid.

Waar verzoeker nog verwijst naar de arresten van de Raad met nrs. 163 046 van 26 februari 2016 en 169 732 van 10 november 2016, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Voorts blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening is gehouden met het gezinsleven van verzoeker, met de duur van verzoekers verblijf en verzoekers socio-culturele integratie op het grondgebied, met verzoekers banden met zijn land van herkomst en met verzoekers economische situatie, leeftijd en medische toestand.

Wat de duur van verzoekers verblijf en verzoekers socio-culturele integratie op het grondgebied betreft, wordt in de bestreden beslissing als volgt overwogen:

“Wat de duur van verblijf en socio-culturele integratie op het grondgebied betreft, kwam betrokkene op 28 jarige leeftijd voor de eerste keer aan in België op 01/04/2004. Hij is nu 48 jaar, maar de duur van zijn verblijf op het Belgisch grondgebied, namelijk van april 2004 tot 2015 en van 2019 tot nu is niet van die mate dat hij geen bindingen meer zou hebben met zijn land van oorsprong. Integendeel, hij is in Egypte geboren en opgegroeid, reisde pas naar België af toen hij reeds meerderjarig was en keerde van 2015 tot 2019 naar Egypte terug. Bovendien volstaat het loutere feit dat betrokkene over de jaren heen 15 jaar in België verbleef niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. Begrijpelijk is dat betrokkene in de jaren van zijn verblijf in België vriendschappen heeft opgebouwd en dat zijn sociale leven zich hier afspeelt. Doch hierbij dient de kanttekening worden gemaakt dat diens sociale context zich voornamelijk afspeelt binnen het spionage-/inmengingsmilieu daar hij contacten onderhoudt met verschillende individuen in België van diverse buitenlandse inlichtingendiensten. Uit het administratief dossier blijkt geen doorgedreven integratie of hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving. Meer zelfs, diens verblijfsintenties stoelen op een extrinsieke motivatie namelijk het faciliteren van clandestiene inlichtingenactiviteiten ten voordele van Egypte. Dergelijke activiteiten brengen schade toe aan de democratische Belgische samenleving. Spionage kan ook de integriteit en de veiligheid van kritieke infrastructuur of strategische sectoren in gevaar brengen”

Door te stellen dat hij *“het meest bepalende deel van zijn leven, nl. zijn volwassen leven in België heeft doorgebracht”*, toont verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing onwettig, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt vastgesteld dat de duur van zijn verblijf op het Belgisch grondgebied niet van die mate is dat hij geen bindingen meer zou hebben met zijn land van oorsprong, dat hij in Egypte geboren en opgegroeid is, pas naar België afreisde toen hij al meerderjarig was en van 2015 tot 2019 naar Egypte terugkeerde, dat zijn sociale context zich voornamelijk afspeelt binnen het spionage-/inmengingsmilieu en dat uit het administratief dossier geen doorgedreven integratie of hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving blijken. Waar verzoeker nog betwist dat hij zich zou bezighouden met illegale spionage voor Egypte kan worden verwezen naar wat daarover hoger reeds is gesteld. Verzoeker is voorts van mening dat de duur van 15 jaar *in casu* wel degelijk onoverkomelijk is, doch hij beperkt zich aldus tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de vaststellingen in deze beslissing feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door verwerende partij van de gegevens uit het administratief dossier, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Door nog te stellen dat het geen betoog hoeft dat hij door zijn verblijf sedert 2004 in België sociaal en cultureel geïntegreerd is in België, gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat het begrijpelijk is dat hij in de jaren van zijn verblijf in België vriendschappen heeft opgebouwd en dat zijn sociale leven zich hier afspeelt, doch tevens de kanttekening wordt gemaakt dat zijn sociale context zich voornamelijk afspeelt binnen het spionage-/inmengingsmilieu. Aldus weerlegt noch ontkracht verzoeker de bovenstaande motieven.

Wat verzoekers gezinsleven betreft, wordt in de bestreden beslissing als volgt overwogen:

“Wat het gezinsleven betreft, kan betrokkene zich nog steeds beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die betrokkene eventueel zou kunnen doen gelden. Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM.

Betrokkene huwde op 16/02/2004 te Nederland met de genaamde N. F. (...) °(...)/1977 van Nederlandse nationaliteit. Zij kwam naar België en diende op 25/05/2004 een vestigingaanvraag in als EU-burger. Op 26/05/2004 volgde betrokkene en diende hij een aanvraag gezinshereniging in als echtgenoot. Amper 1 maand na hun samenwonen werd zijn echtgenote op 06/12/2004 afgeschreven naar het buitenland. Op 24/11/2011 kwam zijn echtgenote terug naar België en deed zij opnieuw een verklaring van inschrijving als EU-burger. Op (...) /2006 wordt haar dochter N. M. (...) geboren te Heerlen en op 05/02/2014 werd voor haar een verklaring van inschrijving ingediend als descendente. Op 15/12/2014 werd een erkenningsakte opgesteld te Heerlen in het voordeel van betrokkene. Op 07/10/2016 werden zowel betrokkene, als zijn echtgenote en dochter afgevoerd van ambtswege. Ze zouden verbleven hebben in Egypte van 2015 tot 2019. (blijkt uit een nota van de VSSE). Het gezin kwam terug naar België en op 22/03/2019 diende betrokkene opnieuw een

aanvraag gezinsherenging in functie van zijn echtgenote, hij ontving een F-kaart, geldig tot 23/09/2024, dewelke nadien werd ingetrokken op 19/11/2021.

Het feit dat betrokkene gezinsbanden heeft in België doet geen afbreuk aan de elementen van spionageactiviteiten waardoor hij nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor de Belgische samenleving en de nationale veiligheid. Hij draagt immers persoonlijk en actief bij aan spionagepraktijken in België. Bovendien gezien het gezin reeds in Egypte heeft verbleven, zien we geen onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van het gezinsleven van betrokkene in zijn land van herkomst of elders zouden verhinderen, evenmin blijkt dat hij zijn gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat zijn echtgenote en zijn kind niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar zijn land van herkomst of elders, voor zover zij wel degelijk in de toekomst samen onder één dak een gezin zouden willen blijven vormen. De Egyptische nationaliteitswetgeving, bijgewerkt in 2004, stipuleert dat zowel kinderen als echtgenote van een Egyptenaar over de Egyptische nationaliteit beschikken, of deze ten minste kunnen verwerven. Uit artikel 2, punt 1, van de Egyptische nationaliteitswetgeving van 29/05/1975 blijkt immers dat alle personen die het kind zijn van een Egyptische vader onder de Egyptische nationaliteitswetgeving beschouwd worden als Egyptische burgers.

Wat de echtgenote betreft, merken we op dat artikel 7 van dezelfde Egyptische nationaliteitswetgeving van 29/05/1975 stipuleert dat de echtgenote van Egyptische burgers eveneens de Egyptische nationaliteit kunnen verwerven, door zich te wenden tot het Egyptische ministerie van Binnenlandse Zaken.

Het vraagt weldegelijk een inspanning van betrokken, diens echtgenote en diens kind om zich aan te passen aan een leven in Egypte of elders, doch deze moeilijkheden zijn niet onoverkomelijk. Integendeel, uit de nota van de VSSE dd. 09/03/2020 blijkt dat het gezin reeds tussen 2015 en 2019 gedurende perioden samen in Egypte verbleven.

Hoe dan ook, betrokkenes kind en zijn echtgenote worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met hem onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen. Des te meer omdat uit de nota van de VSSE en het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij niet steeds als gezin op hetzelfde domicilieadres stonden ingeschreven en in bepaalde perioden gescheiden leefden. Bovendien zou de scheiding slechts van tijdelijke aard zijn en volledig te wijten aan de gevolgen van diens eigen acties.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden."

Aldus wordt in de bestreden beslissing uiteengezet op grond van welke feitelijke vaststellingen verwerende partij tot het besluit kwam dat in voorliggende zaak de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die verzoeker door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die hij eventueel zou kunnen doen gelden. Verzoeker kan, bij gebrek aan enige reglementaire basis daarvoor, niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen stellen dat verwerende partij haar standpunten had moeten onderbouwen met (theoretische) studies of onderzoeken met betrekking tot de nood van zijn aanwezigheid voor zijn gezin of contact had moeten opnemen met zijn echtgenote.

Verzoeker laat gelden dat de bewering dat hij en zijn gezin zich zouden kunnen vestigen in Egypte een "blote bewering" is die nergens op gesteund is, doch uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat bij deze overwegingen rekening werd gehouden met de Egyptische nationaliteitswetgeving waaruit blijkt dat zijn echtgenote en kind over de Egyptische nationaliteit beschikken of deze kunnen verwerven. Verzoeker toont het tegendeel niet aan en brengt evenmin argumenten aan waarom zijn echtgenote en kind dit niet zouden doen en niet met hem naar Egypte zouden kunnen gaan om zich aldaar samen met hem te vestigen indien zij zijn aanwezigheid binnen het gezin onontbeerlijk achten. Door louter te poneren dat niet werd nagegaan waarom zijn gezin in het verleden uit Egypte is teruggekeerd en/of zijn echtgenote en dochter wel in Egypte kunnen aarden, werken en naar school gaan, dat zijn aanwezigheid "een absolute noodzaak is in zijn gezin (om emotionele, psychologische en financiële redenen)" en te wijzen op het belang van zijn kind, zonder ook maar een concreet gegeven aan te reiken waarom het voor zijn echtgenote en kind onmogelijk zou zijn om hem te vergezellen bij zijn terugkeer naar Egypte en tijdens zijn verblijf aldaar, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing onwettig, feitelijk onjuist of onredelijk is. Zo zijn gezin om welke reden ook zich niet samen met hem zou willen vestigen in Egypte, dan nog wordt in de bestreden beslissing gesteld dat zijn gezinsleden ervoor kunnen kiezen in België te blijven en "contact met hem onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen", waarbij er tevens op wordt gewezen dat uit de nota van de VSSE en het administratief dossier blijkt dat zij niet steeds als gezin op hetzelfde domicilieadres stonden ingeschreven en in bepaalde perioden gescheiden leefden. Ook wordt er op gewezen dat de scheiding slechts van tijdelijke aard zou zijn en volledig te wijten aan de gevolgen van verzoekers eigen acties.

Verzoeker brengt hiertegen geen enkel dienstig argument aan. Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde concrete vaststellingen en overwegingen te weerleggen of te ontkrachten.

Een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.2.3.4. Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Het derde middel

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“2.3.1. Dat, ten gevolge van de aan verzoeker betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven, het land dient te verlaten en van zijn Nederlandse echtgenote en hun minderjarig kind wordt gescheiden. Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

Dat de bestreden beslissing echter niet in proportie staat tot het gezinsleven van verzoeker en zijn gezin, welke effectief bij verzoeker wonen en waarmee verzoeker een hecht gezin vormt.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn Nederlandse partner en kind) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Immers, verzoeker is de vader van een Nederlands minderjarige kind, dat ook effectief bij hem verblijft en voor wie hij dag in dag uit zorgt. Indien geen verblijf aan verzoeker wordt toegekend, heeft dit uiteraard ook repercussies op de socio-economische situatie van zijn kind, doch tevens op zijn Nederlandse partner.

Het is immers geenszins in het belang van het kind van verzoeker dat haar vader in een illegale en precaire situatie verblijft. In deze situatie kan verzoeker immers onmogelijk de primaire behoeften van zijn kind verzekeren.

Verweerder heeft dan ook geen rekening gehouden met de specifieke kenmerken van verzoekers situatie, met zijn familiale situatie, alsook het feit dat verzoeker deel uitmaakt van een gezin en meer bepaald een minderjarige kind heeft.

In de bestreden beslissing worden de belangen van verzoeker en zijn kind geenszins afgewogen tegenover het belang van de Belgische samenleving.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt nochtans dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.3.2. Dat er geen twijfel kan bestaan omtrent het feit dat er in casu sprake is van het bestaan van een gezins- en privéleven, zowel op dit ogenblik, als op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Artikel 8 EVRM definieert de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven' niet, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

Aangezien verzoeker vader is van een minderjarige kind en hij sinds de geboorte voor zijn kind zorgt, is er zonder twijfel sprake van een hechte relatie en sprake van een gezinsleven.

Het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM moet dan ook worden aangenomen.

2.3.3. Daarnaast werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, *Sarközi en Mahran v. Oostenrijk*, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de becommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Verweerder argumenteert enkel dat het familiale en persoonlijk belang van verzoeker ondergeschikt geacht wordt aan de vrijwaring van de openbare orde, zonder echter onderzocht te hebben of verzoeker het persoonlijke gedrag van verzoeker actueel een gevaar inhoudt voor de openbare orde.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden."

2.3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

2.3.3. Beoordeling

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale

veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen wordt niet betwist dat verzoeker in België een beschermingswaardig gezinsleven onderhoudt met zijn Nederlandse echtgenote en minderjarig kind. Verzoeker beschikt echter actueel niet langer over een geldige verblijfstitel en artikel 8 van het EVRM kan niet als een vrijgeleide beschouwd worden dat hem zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen en zijn gezinsleven in België verder te zetten. Verzoeker dient aannemelijk te maken dat er ernstige obstakels zouden zijn om dit gezinsleven elders verder te zetten, bijvoorbeeld in zijn land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt hierop dieper ingegaan en wordt het volgende gesteld:

“Wat het gezinsleven betreft, kan betrokkene zich nog steeds beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die betrokkene eventueel zou kunnen doen gelden. Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM.

Betrokkene huwde op 16/02/2004 te Nederland met de genaamde N. F. (...) °(...)/1977 van Nederlandse nationaliteit. Zij kwam naar België en diende op 25/05/2004 een vestigingaanvraag in als EU-burger. Op 26/05/2004 volgde betrokkene en diende hij een aanvraag gezinshereniging in als echtgenoot. Amper 1 maand na hun samenwonen werd zijn echtgenote op 06/12/2004 afgeschreven naar het buitenland. Op 24/11/2011 kwam zijn echtgenote terug naar België en deed zij opnieuw een verklaring van inschrijving als EU-burger. Op (...) /2006 wordt haar dochter N. M. (...) geboren te Heerlen en op 05/02/2014 werd voor haar een verklaring van inschrijving ingediend als descendent. Op 15/12/2014 werd een erkenningsakte opgesteld te Heerlen in het voordeel van betrokkene. Op 07/10/2016 werden zowel betrokkene, als zijn echtgenote en dochter afgevoerd van ambtswege. Ze zouden verbleven hebben in Egypte van 2015 tot 2019. (blijkt uit een nota van de VSSE). Het gezin kwam terug naar België en op 22/03/2019 diende betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn echtgenote, hij ontving een F-kaart, geldig tot 23/09/2024, dewelke nadien werd ingetrokken op 19/11/2021.

Het feit dat betrokkene gezinsbanden heeft in België doet geen afbreuk aan de elementen van spionageactiviteiten waardoor hij nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor de Belgische samenleving en de nationale veiligheid. Hij draagt immers persoonlijk en actief bij aan spionagepraktijken in België. Bovendien gezien het gezin reeds in Egypte heeft verbleven, zien we geen onoverkomelijke hindernissen die de voortzetting van het gezinsleven van betrokkene in zijn land van herkomst of elders zouden verhinderen, evenmin blijkt dat hij zijn gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat zijn echtgenote en zijn kind niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar zijn land van herkomst of elders, voor zover zij wel degelijk in de toekomst samen onder één dak een gezin zouden willen blijven vormen. De Egyptische nationaliteitswetgeving, bijgewerkt in 2004, stipuleert dat zowel kinderen als echtgenote van een Egyptenaar over de Egyptische nationaliteit beschikken, of deze ten minste kunnen verwerven. Uit artikel 2, punt 1, van de Egyptische nationaliteitswetgeving van 29/05/1975 blijkt immers dat alle personen die het kind zijn van een Egyptische vader onder de Egyptische nationaliteitswetgeving beschouwd worden als Egyptische burgers.

Wat de echtgenote betreft, merken we op dat artikel 7 van dezelfde Egyptische nationaliteitswetgeving van 29/05/1975 stipuleert dat de echtgenote van Egyptische burgers eveneens de Egyptische nationaliteit kunnen verwerven, door zich te wenden tot het Egyptische ministerie van Binnenlandse Zaken.

Het vraagt weldegelijk een inspanning van betrokken, diens echtgenote en diens kind om zich aan te passen aan een leven in Egypte of elders, doch deze moeilijkheden zijn niet onoverkomelijk. Integendeel, uit de nota van de VSSE dd. 09/03/2020 blijkt dat het gezin reeds tussen 2015 en 2019 gedurende perioden samen in Egypte verbleven.

Hoe dan ook, betrokkenes kind en zijn echtgenote worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met hem onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen. Des te meer omdat uit de nota van de VSSE en het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij niet steeds als gezin op hetzelfde domicilieadres stonden ingeschreven

en in bepaalde perioden gescheiden leefden. Bovendien zou de scheiding slechts van tijdelijke aard zijn en volledig te wijten aan de gevolgen van diens eigen acties.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden."

In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, blijkt uit deze vaststellingen en overwegingen dat wel degelijk rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker en zijn kind en dat de belangen van verzoeker en zijn kind werden afgewogen tegen de belangen van de Belgische samenleving. Door zich in het middel louter te beperken tot het poneren dat de bestreden beslissing niet in proportie staat tot zijn gezinsleven en dat hij een hecht gezin vormt met zijn Nederlandse echtgenote en minderjarig kind, dat effectief bij hem verblijft en voor wie hij dag in dag uit zorgt, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing bij de belangenafweging gesteund is op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is gebeurd. Verzoeker meent dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden in overweging werden genomen, doch hij laat na *in concreto* toe te lichten met welke feiten en omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden.

Waar verzoeker nog voorhoudt dat niet werd onderzocht of zijn persoonlijk gedrag actueel een gevaar inhoudt voor de openbare orde, kan worden verwezen naar de beoordeling van het tweede middel.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

